

dr. Paczolay Katalin Lili

A fejtől lelkes a hal

Izgalmas napra ébredtek a Nagyon Fontos Hivatal munkatársai. Az Igazgató Úr előző nap egy terjedelmes lelkesítő hírlevélben tájékoztatta minden kedves dolgozóját arról, hogy a Nagyon Fontos Hivatal rangos elismerésben fog részesülni, mivel – előzetes reményeiben bízva – maradéktalanul teljesítette egy olyan pályázat feltételeit, melyeknek – a kiírás szerint – mind hazai, mind nemzetközi szinten kevés hivatal tud megfelelni.

Az Igazgató Úr a pályázat tárgyát nem árulta el, de levelében részletezte, hogy bár tudomása szerint más hivatalok rengeteg munkát fektettek abba, hogy eredményeket érjenek el, azonban a Nagyon Fontos Hivatalnak semmi tennivalója nem volt ez ügyben, mert már eleve úgy működik, ahogy a pályázat jövőképe ezt felvázolta. Az Igazgató Úr a legfőbb eredménynek azt tekintette, hogy a pályázatra történő felkészülés során egyetlen munkatársát sem kellett a feladatba bevonnia, mindent egyedül intézett, mert a rangos elismerés elnyerésével meglepetést szeretne okozni a dolgozóknak.

Az Igazgató Úr tájékoztatása szerint a Bíráló Bizottság délelőtt 11 órakor érkezik majd meg a Nagyon Fontos Hivatalba, ahol helyszíni szemle módszerével ellenőrzik a pályázat feltételeinek maradéktalan teljesítését és így győződnek meg arról, hogy valóban méltó-e a rangos elismerésre. Amennyiben igen, ott helyben átadják az ezt tanúsító díszes táblát.

A levél tartalmazta továbbá, hogy tekintettel arra, hogy a Nagyon Fontos Hivatal szemmel látható eredményei elvitathatatlanok, Igazgató Úr kész tényként veszi a pályázat megnyerését, ezért déli 12 órától minden dolgozót felment a munkavégzési kötelezettség alól (még ügyeletet sem kell fenntartani) és szeretettel várja valamennyi munkatársát a díszteremben tartandó díjátadóra és az azt követő ünnepségre.

A Nagyon Fontos Hivatalban reggel óta a szokásosnál is nagyobb volt a sürgés-forgás. Az Igazgató Úr füttyörészve és tenyerét dörzsölve járta végig a folyosókat, az irodákat és minden olyan helyiséget, ahol a pályázat Bíráló Bizottságát büszkén végig fogja vezetni. Vidámsága és eltökéltsége minden dolgozóra átragadt, a Nagyon Fontos Hivatal munkatársai egy emberként és töretlen lelkesedéssel várták az eredményhirdetést.

Elérkezett a várva várt 11 óra, a Bíráló Bizottság kisbusza begördült a Nagyon Fontos Hivatal előtti parkolóba. Az Igazgató Úr személyesen fogadta és köszöntötte a küldöttség tagjait, akik közül az egyik személy kezében már ott volt szépen becsomagolva az átadásra váró elismerő tábla.



A Bíráló Bizottság az Igazgató Úr vezetésével neki is látott a helyszíni szemlének. Először az iktató és postázó helyiséget tekintették meg. Az itt dolgozók mosolyogva bontogatták és firogatták a borítékokat. Az Igazgató Úr magabiztosan emelte fel a kimenő küldeményekkel teli kosarat. Nézzenek körbe nyugodtan, nincs itt egy darab sem! Ezt követően a főfolyosón néztek szét, itt a nagy központi nyomtató folyamatosan ontotta magából a munkatársak szorgos munkájának eredményeit, ezért az Igazgató Úrnak kiabálva kellett elmondania a Bíráló Bizottságnak, hogy bizony itt sem fogják megtalálni azt, amit keresnek. Végigjártak minden irodát, az aktakupacok mögül kikukucskáló mosolygó dolgozók lelkes bólogatással erősítették meg Igazgató Úr helyiségről-helyiségre megismételt szavait arról, hogy a keresgélés itt sem fog eredményt hozni. Lementek az alagsorba is, ahol véget nem érő pocokon sorakoztak a vastos ügyiratok. Tessék, tessék bátran beljebb jönni! Ez itt az irattárunk. Itt sem búj el egyetlen huncut példány sem. – mondta egy kacsintás kíséretében viccesen az Igazgató Úr. A küldöttség tagjai egyre nagyobb csendben és fokozódó döbbenettel követték a cserfes Igazgató Urat az épület szövevényes folyosóin, ahol a munkatársak vidáman vitték ide-oda az iratokat. A Bíráló Bizottság csendes szemlélődésének és csodálkozó tekintetének Igazgató Úr nagyon örült, magában ezt mondta: Sikerült hát elkápráztatnom őket, miénk az elismerés!

A helyszíni szemle végeztével az Igazgató Úr a küldöttséget a díszterembe vezette egyenesen a pulpitusra és azt javasolta, hogy a pályázatot elbíráló és az eredményeket méltató értékelő beszédet a Bíráló Bizottság Elnöke az azóta szépen felsorakozott, izgatottságtól csillogó szemű dolgozók előtt mondja el, hogy az elismerő szavakat minden munkatársa saját fülével hallhassa. A Bíráló Bizottság táblát cipelő tagja ekkor már nem bírta tovább, elvörösödött fejjel, magából kikelve ezt ordibálta: Na, idefigyeljen Igazgató Úr! Szórakozik velünk? Egy órája cipelem ezt a nehéz táblát keresztül-kasul, fel-le ebben a Nagyon Fontos Hivatalban. Hallgatom a lelkes szavait, hogy itt sincs semmi, ott sincs semmi. Olvassa már el mi van a táblára írva! –majd egy hirtelen mozdulattal letépte a csomagolást.

Az Igazgató Úr az indulatos szavak hallatán teljesen elsápadt, mereven bámulta az előtte lobogtatott táblát, melyen hatalmas betűkkel szerepelt az elnyerni kívánt elismerés leírása. Teljes kétségbeeséssel csak ennyit tudott mondani: Papírmentes? Én úgy olvastam a pályázati kiírásban, hogy ... - de elhaló szavait már csak a Bíráló Bizottság mellette álló Elnöke hallotta. Néma csend lett úrrá a teremben, még pisszenni sem mert senki, tapinthatóvá vált a feszült aggodalom.

Egy perc elteltével a Bíráló Bizottság Elnöke hangos nevetésben tört ki, melyet akkor hagyott csak nagy nehezen abba, mikor már levegőt is alig kapott. Végül könnyeit törölgetve magába fojtotta a hahotázást, a szinte már szoborrá dermedt Igazgató Úr vállára tette a kezét és így szólt:



Igazgató Úr! Én még életemben nem voltam ilyen képtelen helyzetben, de az is igaz, hogy ilyen eltökélt és az eredményeiben száz százalékig biztos emberrel sem találkoztam, aki ráadásul így át tudja adni lelkesedését a munkatársainak is. Ezért tudja mi fog most történni? Én ezt a díjat egy apró módosítással átadom magának és a Nagyon Fontos Hivatalnak! Viseljük nagy büszkeséggel az Év Tapírmentes Hivatala címet! Kezdődjön hát az ünnepség!

Az elhangzott szavakat tapsvihar és kitörő öröm fogadta. Végre az Igazgató Úr is elmosolyodott és kihúzott derékkal átvette a kijavított táblát, melyen végül is csak egy betűt kellett átjavítani és máris megfelelt az általa félreolvasott pályázati célnak.

A Nagyon Fontos Hivatal minden dolgozója boldogan ünnepelt, hiszen mégiscsak kaptak egy elismerést, amellyel a világon talán egyetlen hivatal sem büszkélkedhet. Elhatározták, hogy ezen a napon minden évben megünneplik majd a Nagyon Fontos Hivatal Összetartó Lelkesedésének Napját (és már azt is kitalálták, hogy az első évfordulón az Igazgató Úr egy nagytitot kap majd ajándékba, de ez még titok).

Budapest, 2022. június 19.

Dr. Paerelny Katalin Lili